

ROOS VERLINDEN

Happy

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Dit is nummer een,’ zei Laura van Beek tegen haar zus Jet, ‘je kunt daar parkeren.’ ‘Zorgcentrum Oostenzicht,’ las ze hardop, terwijl Jet haar autootje achteruit een parkeerplek in stuurde. ‘Grappig, ook Polderblik was officieel een zorgcentrum, maar toen pa en ma er woonden zeiden wij altijd “verzorgingshúís”.’

‘Omdat dat huiselijker klinkt,’ zei Jet. Ze trok de handrem aan en zette de motor uit. ‘Dit verzorgingshuis ligt mooier, er is veel meer ruimte omheen.’

‘Klopt. Daarachter is een park.’

Laura wees in de lucht. ‘De kamer die ik gebruik ligt op de vijfde verdieping, maar van hieraf kun je dat niet zien.’

Ze stapten uit. ‘Oostenzicht, Polderblik, Emma... Hoe heet ook alweer dat vierde verzorgingshuis?’ vroeg Jet.

‘Weeregouw,’ antwoordde Laura.

‘En daar woont die kennis van pa en ma, hoe heet ze ook alweer, die je af en toe be-

zoekt?’

‘Nee, die woont hier in Oostenzicht, op de derde. Ze is net van de achterkant naar de voorkant verhuisd. Het park was prachtig, maar ze miste de reuring.’

Intussen liepen ze door de automatische deuren naar binnen. In de hal was het tamelijk druk en niet alleen met bewoners. De wasserij leverde er karrenvrachten schone was af en verzorgsters liepen met wagentjes met koffiespullen.

Laura meldde zich bij de receptie. ‘Dit is mijn zus,’ zei ze tegen de baliemedewerkster. ‘Ze wil graag de locaties zien waar ik werk...’

‘Ik woonde namelijk eerst aan de andere kant van het land,’ viel Jet in. ‘Maar door mijn nieuwe partner ben ik hier weer terug.’

‘En nu bent u nieuwsgierig naar... Nou, dat kan ik me voorstellen. Wij vinden het allemaal heel bijzonder.’

Ze wendde zich tot Laura. ‘Alleen al dat je op het idee bent gekomen! Kan ik trouwens ook klant worden, of behandel je alleen bewoonsters?’

‘Iedereen kan een afspraak maken,’ antwoordde Laura. Er schoot haar iets te binnen. ‘Vind je het goed als ik bij de balie informatie

neerleg, met een prijslijst erbij?’

‘Natuurlijk, maar prik het ook op het mededelingenbord. Daar wordt goed naar gekeken. En zet er duidelijk bij dat ook personeel gebruik kan maken van je salon.’

‘Graag zelfs,’ zei Laura vrolijk lachend. ‘Want van de klanten moet ik het hebben.’

‘Maar krijg je het dan niet veel te druk?’ vroeg Jet. ‘Je hebt ook die andere drie huizen. En met dit Oostenzicht...’

Laura viel haar in de rede. ‘Voorlopig zit ik nog niet tot over mijn oren in het werk. Het heeft zijn tijd nodig en...’

Omdat er al de hele tijd iemand achter haar stond, stapte Laura opzij. ‘Ik zal de boel hier niet ophouden. Die informatie komt in orde!’

Ze liepen naar de lift, een stukje verderop.

‘Het is hier best gezellig druk,’ constateerde Jet. De lift liet op zich wachten, wat normaal is in zorgcentra – de veelal hoogbejaarde bewoners hebben tijd nodig voor het in- en uitstappen.

Ze keken om zich heen. ‘Kijk, die man die achter ons stond bij de balie, komt vast voor zijn ouders of familie schone kleren brengen die niet met de wasserij mee kan,’ zei Jet.

‘Een kolossale rode sporttas, zeg. Die handwas deed jij altijd voor pa en ma. Maar goed ook, bij mij werd alles kabouter-*size*. Die man heeft trouwens net zo’n stijl van kleden als Ton. Sportief en vlot. Echt van deze tijd. Leuk, hè?’

‘Ja, é-nig,’ zei Laura met een grijns. ‘Zoals alles aan Ton é-nig is.’

Jet grinnikte. ‘Het is écht leuk met een nieuwe man, Laura. We hebben het zo fijn samen. Heus, je zult zien, als je eenmaal weer openstaat voor de liefde...’

‘Voorlopig niet, zoals je weet,’ zei Laura kort. ‘Ik heb mijn handen vol, zeg.’

Ze somde op. ‘Mijn bedrijfje. De financiën. Een huis, want als de overheid...’

De lift stond voor hun neus. Ze waren de enigen die instapten.

‘En omdat al die zaken me vanaf het moment waarop ik bij Chris wegging, nogal in beslag hebben genomen,’ zei Laura, terwijl ze de knop van de vijfde verdieping indrukte, ‘moet ik eerst bij mezelf te rade gaan of ik eigenlijk wel los van hem ben. Hij had zo’n invloed op me! Gelukkig zitten de kinderen er niet tussen en is het financieel afgewikkeld. Daar bof ik enorm bij. Wat dat betreft is de

tijd gekomen om...'

'Naar een nieuw vriendje uit te kijken?'

'Nee, nee, nee. Dat bedoel ik niet. Om een streep te zetten. Hoe zeg je dat? Om te onderzoeken of het nog pijn doet, zoiets. Of mijn ziel en mijn hart wel vrij zijn, zoals ze wel zeggen.'

De lift was op de vijfde aangekomen. Het wachten was nu op het opengaan van de deur. Die deed dat uit zichzelf, het had geen zin om te duwen. Logisch voor rolstoelers en mensen met een rollator.

Laura voelde de onderzoekende blik van haar zus op zich gericht. Ze keek haar aan. 'En nu ik dit zo zeg, merk ik dat ik niet langer de confrontatie uit de weg hoeft te gaan. In mijn hart geloof ik wel dat het achter me ligt. Ik wil dat alleen testen... hé, ik krijg een idee...'

De deuren gingen open. 'We moeten linksaf,' zei Laura. 'Maar eerst het uitzicht...'

Ze liepen naar het grote raam van de hal waar twee gangen op uitkwamen en keken naar beneden. 'Kijk, daar staat je auto,' wees Laura. 'Die weg dáár zijn we uitgekomen, en die dáár is de uitvalsweg die ik naar huis neem. Je ziet hem niet goed door dat grote ge-

bouw, dat is het ziekenhuis, weet je wel. En meer naar rechts loopt de snelweg naar Janny.'

'Janny, is dat niet je vroegere buurvrouw? Je komt dus nog wel in je oude buurtje?'

Laura schudde met haar hoofd van niet. 'We spreken altijd af bij ons koffietentje in het centrum bij de kerk, weet je wel. Maar dat idee van daarnet... van testen in hoeverre het achter me ligt... Janny en Egbert zijn binnenkort vijfentwintig jaar getrouwd. Ze gaan het vieren. Ik wilde er eerst niet heen, maar nu denk ik daar anders over. Het is misschien wel goed om al die mensen van vroeger te ontmoeten en te zien wat het me doet.'

'Zou Chris komen, denk je?'

Laura haalde haar schouders op. 'Janny zegt van niet. Ze ziet hem amper, en meer dan gedag zeggen doet hij niet.' Ze wendde zich van het raam af. 'Kom, we gaan naar mijn salonnetje. Je moet trouwens ook eens komen kijken als ik de hele rimram van stoel en kastje daar opgesteld heb staan.'

Toen ze een kwartiertje later weer beneden waren, was het een stuk rustiger in de hal. 'Laura,' riep de baliemedewerkster, 'kan ik nu

alvast een afspraak met je maken voor een schoonheidsbehandeling? Stom dat ik dat daarnet niet meteen heb gevraagd. Er informeerde trouwens ook nog een familielid van een bewoonster naar je werkzaamheden. Ik heb hem verteld wat ik wist en gezegd dat er binnenkort informatie te vinden is op het mededelingenbord.'

'Hij is welkom,' lachte Laura. 'Ik meen het, hoor. Ik krijg ook meer en meer mannen als klant.'

'Mijn zus is een echte commerciële tante aan het worden,' zei Jet lachend.

'Dat zal ook wel moeten,' verdedigde die zich. 'Er moet nu eenmaal wel omzet gedraaid worden, wil ik de autokosten, de huur en mijn eigen vaste lasten en levensonderhoud kunnen opbrengen.'

'Ik vind het maar flink,' zei de baliemedewerkster.

'Maar wij vrouwen zijn flink,' zei Laura met nogal veel poeha.

Bij het weggaan botsten ze bijna op een man in hardloopkleding, die met een sprongetje van de laatste treden van de trap tegenover de balie kwam. Hij groette, zoals iedereen dat in zorgcentra vriendelijk doet.

‘Vriendelijk,’ zei Laura dan ook. ‘Opvallend, hè?’

‘En dat van iemand die vast geen bewoner is, daar wil ik op wedden...’ stelde Jet droog vast. Ze gaf intussen haar autosleutels aan een giechelende Laura. ‘Rij jij maar. Ik herkende de weg hier amper. Er is in de jaren van mijn afwezigheid zoveel veranderd. Dat komt door die nieuwe ringweg met al die aansluitingen op de doorgaande snelwegen. En voor jou is het gesneden koek.’

‘Het is er daardoor in de provincie niet mooier op geworden,’ zei Laura. ‘Maar wél is het voor mij een stuk gemakkelijker geworden. Bij welke klant ik ook vandaan kom, er is altijd wel een snelweg vlakbij die naar huis voert. Hé, met welke sleutel open ik het portier?’

2

‘Laura van Beek – schoonheidssalon aan huis’ stond er met roomkleurige schrijffletters op de zijkant van haar marineblauwe stationcar geschilderd. Chic en klassiek, vond Laura zelf, en passend bij haar overwegend bejaarde

cliëntèle.

Op het parkeerterrein van het restaurant waar de bruiloftsreceptie van Janny en Egbert nu ten einde was, stond ze er trots naar te kijken. Dit had ze toch maar mooi voor elkaar gebokst. Een eigen zaak. Een agenda die gaandeweg steeds voller raakte met afspraken. En daarnet op de bruiloftsreceptie had ze bewondering gevoeld toen ze haar oude bekenden vertelde over haar bedrijfje.

‘Ik wilde dolgraag mijn eigen brood verdienen,’ zei ze tegen ze. ‘Ik wilde geen alimentatie. Mijn vak had ik natuurlijk al goed bijgehouden door in te vallen in salons. Maar een eigen zaak... er zijn zoveel concurrenten... Een pand huren was financieel absoluut niet haalbaar en in loondienst gaan... nee, ik wilde iets opbouwen. Toen opeens kreeg ik hét idee. Gewoon, in de lift van een van de verzorgingshuizen waar ik nu werk; ik bracht er een bezoekje aan een oude kennis van mijn overleden ouders. Op hetzelfde moment dat ik het idee kreeg, wist ik dat het precies was wat ik wilde. Én dat het zou lukken...

‘Dat is het!’ riep ik uit, met zo’n vingerknip erbij. De mensen in die lift moesten er toch om lachen! Ik kreeg er een rood hoofd van.